
Sárfi N. Adrienn

VILÁG-KERESŐ

Nézünk.

Ha nem volna szemünk, akkor megállás nélkül szaglászánk, tapogatózánk, hallgatózánk, jelek után kutatva. De mivel van szemünk, ezért az a legkézenfekvőbb, hogy nézünk. Így puhatoljuk egymás kilétét és szándékait.

Önvédelem ez, nem csak pusztán kíváncsiság. Életöszön. Az ellenség kiszűrésének ösztöne.

Figyeljük egymást, de közben úgy teszünk, mintha nem figyelnénk, és mivel tudjuk, hogy mások is pont ezt teszik, igyekszünk semleges viselkedést produkálni a feltűnés elkerülése végett. Hogy a megannyi lehetséges gyanú és vád elkerüljön.

Néznek rendőrautóból rendőrök; ablakból, utcáról, boltajtóból, kávézó teraszáról egyik civil a másikat, az üldögélők a korzózókat és fordítva, feltételezések és hitek gerjednek a fejekben, gyanúk suttognak, soha, sehol nem lankad a lesési láz.

Az általános módszer az, ha a másik megérzi, hogy nézzük, és odafordul, akkor elkapjuk a pillantásunkat, úgy teszünk, mintha valami egész mással volnánk elfoglalva, minthogy éppen őt stúröljük. Vagy ha már késő elkapni a pillantást, ha már egyértelmű, hogy őt nézzük, akkor még mindig tehetünk úgy, mintha csak üresjáratban bambulnánk...

Már kávéztam és reggeliztem, de még mindig van egy óráim a szállás elfoglalásáig.

Téblábolok a balkáni nagyváros egykor szürke, ma már színesre mázolt panel lakótelepén, miközben úgy nézem a nőt, mintha nem is nézném.

Fintorogva húzgálom a hátizsák egyik vagy másik pántját a vállamon, túrógetem a fülem mögé a hajam, nyomkodom a telefont, forgolódom, úgy teszek, mint aki türelmetlenül vár valakire, akinek már rég itt kéne lennie, pedig valójában nem teszek mást, mint: Figyelem a nőt.

Ugyan próbálnék én másra fókuszálni, például a Balkán jellemző díszleteire, de a tekintetem, mondhatni akaratlanul, folyton visszatér rá. Koszos pulóver van rajta, és farmer, fekete haja lófarokban, arca sötétbarna, harmincvalahány éves lehet.

Mímelt közönnyel bambulok felé, mintha keresztülnézve rajta, lusta pillantásomat kifejezetten a kátyús aszfalton, a szemközti színes paneltöm-

bökön és a töredezett járdaszél mellett a kibuggyanó szeméttől búzló konténereken legeltetném. Pedig titokban kifejezetten őt nézem, aki a konténerekben és a környékükön turkál a szemétben, elmerülten keresgéli, majd precíz mozdulatokkal laposra tapossa a műanyag flakonokat, és tuszkolja bele őket egy már eleve csurig tömött, mocskos-szürke rafiazsákba, ami pont akkora és úgy néz ki, mint egy vízbe fulladt, felfúvódott döglött tehén.

Úgy tűnik egyébként, felesleges óvatoskodni, bámulhatnám akár fixírozó, pofátlan tapadással is, mert a nő ügyet sem vet rám, vagy bárki másra.

Vérszemet kapok: Lefotózom! Elhúzó a telefon képernyőjét, rányomok a kamerára, mielőtt felemelném és a célra irányítanám, automatikusan körbekémlelek.

Mögöttem egy háztartási boltban fiatal férfi pakolássza az árukat, s ahogy ránézek, visszanéz, végigszalad rajtam szenttelen pillantása: hátizsákos turista, állapíthatja meg, de nem tulajdonít jelentőséget, elfordul. Odébb egy sor kávézó, férfiak ücsörögnek a panelek előtt, árnyas fák alatti asztaloknál; diákok vágatnak el mellettem, péksüteményt ropogtatnak papírzacskóból és nevetgélnek, lopva nézek utánuk:

Vajon milyen lehet Albániában felnőni?

Mire visszafordulok, a nő éppen meghúzza a szürke rafiazsák szájának zsinórját, majd a zsebében kotorászik, cigit, öngyújtót vesz elő, ráül a járda kiálló aknafedelére, nekem háttal, és rágyújt.

Elpasszoltam a lényegét. De azért felemelem a telefont: látszik a konténer kibuggyanó szeméthege, a babakocsi tetejére applikált flakonokkal teli hatalmas, kövér zsák és a cigarettázó nő háttal, jó lesz ez így is! De támad a bizonytalanság.

Anélkül, hogy exponáltam volna, leengedem a telefont, ismét körbenézek. A háztartási bolt előtt ácsorog az imént még pakolászó pasas, cigizik és hunyorogva engem méreget, a kávézó felől is érzek figyelő tekinteteket, a túloldaltól, egy padról is mintha engem nézne két fekete ruhás öregember.

Zavartan csúsztatom a telefont a zsebembe. Milyen lehet a kemény diktatúrát, a sok évtizedes elszigeteltséget megélt idősebb helyiek szemével külföldit látni?

Milyen lehet Albániában, konténerekben turkáló, harmincas cigány aszszonynak lenni?

Nem tudok semmit. Szégyen.

Rony nem fotóz, mert meg akar élni minden pillanatot a maga idejében, és nem ül járművekre sem.

Huszonegyedik századi nomád vándor. Ahogy mondja, vannak még páran a világon, akik hozzá hasonlóan gyalogszerrel járnak.

Hollandiából indult el fél éve, hegyeken-völgyeken át, Rómában lecövekelt egy időre, pizzériában dolgozott, és most itt tart, Albánia belsejében. Vagy két méter magas, szikár és inas, kese szakála alatt élénk tekintetű gyerekarc. Fejébe vette, hogy a műutakat lehetőleg elkerüli, ne kísértse a stoppolásnak még a lehetősége sem. Sátor, hálósák a hátán, bármikor, bárhol megalszik a tágas ég alatt, csak időnként foglal rendes szállást, hogy tudjon netezni, mosni. Így leszünk lakótársak néhány napra egy olcsó apartmanban Berat városában. Fogalma sincs, hová, meddig gyalogol majd, csak megy, ameddig jó menni.

Svájci pár szerszámozza fel profi túrabiciklijét, kamera a sisakon beélesítve, előző nap érkeztek, ma reggel haladnak tovább Athén felé.

A hátizsákos Francis Spanyolországból jön, Libanonba tart. A város középkori várában ismerkedünk meg, sütit eszünk, járjuk a török stílusú várost, könnyű beszélgetés közben bort iszunk. Megérinti a kezem, magához húz, finoman, aztán erősen szorít, kicsit még feszülök, de kapaszkodom belé, izzani kezdek, megcsókol, hagyom. Fekete a szeme, gyorsan lobogó tűz ég benne.

Áthív magához, húzza a kezem, erőtlenül tartok ellent, csókol, vissza-csókolom, megyek vele. Nem kapcsolunk villanyt az apró szobában, nem iszunk, nem eszünk semmit, nem beszélünk, nem kérdezi, van-e, volt-e valakim, férjnél vagyok vagy voltam-e, én sem érdeklődöm; nincs, nem is kell cirógató romantika, előre sietnek a vágyak, magányos-éhes szenvedéllyel markoljuk egymás húsát.

„Majd írok” – mondja másnap, szorosan ölel és csókol, hátizsák a vállán.

„Legyen jó az utad, Francis” – lehelem, kapaszkodom, bújok belé.

Nézem hátulról, ahogy trappol a buszpályaudvar felé, nem pillant vissza. Nézem a japán turistákat, akik lehet, hogy nem is japánok, hanem kínaiak vagy koreaiak. Bőszen filmeznek, fotóznak mindig és mindent, válogatás nélkül, mindenhol. Próbálom elképzelni, mit csinálnak majd otthon azzal az irdatlan mennyiségű video- és képanyaggal, az idegesítően átláthatatlan, feldolgozhatatlan információ-tömeggel.

Egyszer csak majd kiömlik a gépekből, tárolóhelyekből a pixelekbe sűrűsödött képek végtelen tengere, könnyűszerrel elborítják azt az egyetlen, ténylegesen létező valós pillanatot, ami éppen fut, aztán már hiába kotorászunk kétségbeesetten a fotók között, hogy megtaláljuk, a valós pillanatnak

már lóttek. Sosem lesz meg újra. Örökre elvész a múlt-kacatok között. Így aztán cseszhetjük a jelent.

Fotózom a völgyből a hegyeket, a hegyekből a völgyet; rendszerint csak néhányat kattogtatok a telefonnal, és kizárólag olyankor, amikor nem lát senki. Mintha valami titkos misztériumot művelnék: óvatosan, hogy ne sérüljön, egy-egy átgondolt kép kivágással archiválom a jelen díszleteit.

De igazából nincs titkos misztérium, csak azért óvatoskodom a kevés exponálással, mert hamar lemerül a telefonom, és azért bújok mások szeme elől fotózás közben, mert valahogy szégyenlem magam.

Elhagyatott hegytetőn állok Berat felett, távol a város turisztalátványosságaitól. Odalent a török stílusú ezerablakos város, a szürke Osum folyó, a szemközti hegytetőn a középkori vár. Egy pillanatra eszembe jut Francis, de máris homályos a képe, az ölelése emléke viszont jólesően bizserget.

Pár tágas, panoráma-díszletfotó, ennyi elég lesz.

Ahogy bóklászom a hegytetőn, precízen egymás mellé illesztett, tonnányi, téglalap formára faragott kőtömbökre bukkanok, itt-ott ilyenekből rakott egykori kőfalak maradványai. A sűrű növényzet között egyre több és több, egyértelmű építménymaradványt találok. Körbejárok újra és újra, ismeretlen civilizáció nyomait látom.

De valami nem stimmel. Felállok egy tömb tetejére. Hallgatózom. Sehol egy lélek. Hogyhogy nincs itt senki, ha egyszer ez a valódi, kézzel fogható kincs itt van?!

Elismert tudósoknak kéne itt megfeszített erővel dolgozni! Elmerült ásatások, a feltárás izgalmi, a talált tárgyak precíz osztályozása kéne, hogy folyjon az egykori kultúra aprólékos rekonstrukciója, és hasonló, ez nyilvánvaló kéne legyen egy ilyen helyszínen; hát hol vagytok?! Sehol senki!

Beélesítem hamar a telefonom kameráját, elszabadult kattogtatásba kezdek, beletúrok a sűrű növényzetbe, tépkedem az indákat, hogy jobban látszszon, ami alattuk van. A hátizsákomat a faragott kövek tetejére fektetem, hogy a méretek egyértelműen érzékelhetőek legyenek a fotókon; kutató archeológus vagyok a dzsungelben, kalandor, egy ősi civilizáció felfedezője! Dokumentálom, amit csak lehet, a tudomány, az emberiség közös tudásának gyarapítása és a saját dicsőségem érdekében!

Léptek surrogása balról. A meredek rézsűn ember kaptat egymagában, túrabottal, felfelé. Felém! Legszívesebben rászólnék, hogy menjen innen, semmi keresnivalója a kutatási területemen! Elbújok, nem moccanok. Turistának tűnik.

Egyenesen a hegy város felőli széléhez lépked, nem veszi észre, vagy nem foglalkozik a romokkal. Leteszi a zsákját, és fényképezni kezdi a fák közül elé táruló látványt: a völgyet, a várost, a várat, a szemközti hegyeket. Iszik a kulacsából, üldögél egy ideig, aztán elindul visszafelé. Leselkedek a sűrűből, a telefonom lemerülőben, tűnj már el végre!

„Persze, itt mindenki tud arról a várról, még az illírek építhették legalább kétezer-ötszáz éve!” – világosít fel másnap az etnográfiai múzeum lelkes néprajzosa, amikor félretéve a mélyről jövő feltékenységet, megosztom vele a felfedezésemet.

„Nem inkább piramis lehetett?”

Csak mosolyog az amatőr felvetésen.

Mint kiderül, amit amúgy is lehet sejteni, a kutatás pénzkérdés, itt nincs ki áldozzon rá, az állam, a helyi önkormányzat a legkevésbé, a turizmus bevetéséhez pedig túlzottan kiesik a helyszín.

„Bezzeg a washingtoni Capitolium méretű Colombo Hotelre volt keret” – savanyúan legyintek a város égisz alá oszlopokkal hivatkozó, kupolás hotelmonstruma irányába.

A muzeológus hölgy elragadtatottan mesél az albán nyelv és kultúra egyediségéről, a gazdag és hányattatott történelmükről: illírek után makedónok, majd rómaiak jöttek, bizánc, bolgárok, normannok, ismét bizánc, szerbek, majd a szicíliai királyhoz került a térség, utána az oszmán birodalom uralma következett, a világháborúk is éppen eléggé meggyötörték, aztán jött a kommunizmus. A múzeumban kevesen vannak, egy-két német olvasgatja a feliratokat, angol szót is hallani, tátom a számat a török időkből megmaradt, döbbenetesen elmés praktikussággal megépített, jómódú család birtokolta hatalmas házban.

Költöző madár vagyok. Szállok egyik országról, városról és szálláshelyről a másikra. Amelyik szálláson szívesen maradnék tovább, onnan menni kell, mert nagy a vendégforgalom, a rosszabb helyekről menekülnék, de nincs hova.

Kilépek reggel az apartman közös teraszára. Igor és Natalia már itt cigiznek, az asztalkán a kávéspoharaik.

Menetrend szerint most is megkérdezem, mik a legfrissebb fejlemények. Igor összefoglalja a legutóbbi hazai hírekben elhangzottakat, és hogy mit üzentek legutóbb otthonról a katonának állt rokonai, haverjai. Aztán mellet kihúzza, magabiztosan fűzi hozzá a magáét:

„Győzni fogunk! Az ország, a hadsereg nagy és erős, a világ legjobbjai vagyunk, kiverjük az oroszokat! Putyin ezt elbaszta!” – merev arcán végigráng egy ideg, mélyre szívja a cigifüstöt.

Eppen aznap tört ki a háború, amikor ide, a spanyol riviérára utaztak Birminghamból vakációzni.

Igor Kijevből való, már több mint huszonkét éve él Birminghamben, egy cégnél értékesítő; Natalia sokkal fiatalabb nála, alig egy éve döntött úgy, hogy elhagyja Oroszországot, a Moszkva környéki szülővárosát, hotelban takarít a közép-angliai városban. Igor pillantása büszke és komor, ugrásra kész benne a pihenő indulat. Újabb cigit sodor.

Natalia értetlen pislogása az ártatlanok sajátja, hesseget törekeny kezével, múló rossz álom ez az egész, elnyomja a csikket, felveszi az asztalról a telefonját, pörget a képernyőn párat, leteszi, sóhajtozva nézi a szemközti pálmafákat, majd szembehelyezkedik a ház sarkánál megjelenő napkoronggal, felrakja a lábát a korlátra, és lehunyja a szemét.

Nadinál lakom a spanyol riviéra egy másik pontján. Elképesztően dohos a lakása, ablakai szűk és félhomályos, nyirkos belső udvarra néznek. Az egyik szobában dél-amerikai vendégmunkás él, a másikban egy berlini nő, aki csalódott, mert az illusztrátori állást, amit ígértek neki, mégsem kapta meg. De ő mindenáron kapaszkodik a spanyol életérzésbe, munkát keres sürgősen, pénzszerűben most már bármit elvállalna, csak hogy maradhasson.

Nadi a függönnyel elválasztott, teljesen elsötétített nappali részen lakik, fülén a telefonnal ül a laptop előtt a koromsötétben, anyanyelvén, oroszul fogadja az otthoni tudakozót tárcsázó honfitársai hívását. A férje meghalt évekkel ezelőtt szívinfarktuszban, a fia Olaszországban él, ugyan haza szeretett volna menni két hétre a barátaihoz, de a helyzet most túl ingatag.

Kérdezem Nadit, hogy látja a dolgokat a háborúval, mire keserűen sóhajt, legyint:

„Amerika...”

Ki kéne mosnom a ruháimat, de attól tartok, a nedves szövet igen könnyen átveszi a dohszagot.

Paulo argentin, több lakást üzemeltet hostelként Alicantéban, egy kifejezetten dél-amerikaiak által lakott környéken.

A falakból villanyvezetékek, csupasz drótok állnak ki, a szikszalaggal rögzített konnektorok és kapcsolók zizegnek. Minden villanykapcsolás és teleföntöltés heves szikrázással jár. Zuhanyzáskor a szellőzni nem képes, párával telített fürdőszoba és a falon kívül hagyott csupasz vezetékek kombinációja nem túl biztató életkilátás. Itt sem mosok. Menekülök.

Aline negyvenes szociális munkás, öt nyelven beszélő, fekete hajú, fekete szemű dán nő. Egyedül él a hosszú, sötét folyosós lakásban, de szinte mindig bérlé valaki a vendégszobát. Boldog, ha segíthet az elesetteken, akikből van bőven Spanyolországban. Mert, állítja, a pálmafák, a napfény mögött sötét a társadalmi valóság. Tapasztalata szerint tengernyi a családon belüli erőszak, a válás, a munkanélküliség, a pszichés zavar és a drog.

Hiába a hitem, hogy a gyakran összejáró, sokat trécselő társadalmak összességében bizonyára meglehetősen egészségesek, mert hatékonyan kiadják magukból a csendes magányban könnyen bent rekedő, testet, lelket megbetegítő feszültséget. Lehet, hogy ez is csupán egy feleslegesen általánosító „külsős” hiedelem.

Aline nem titkolja, nyíltan, tekintetében természetes ragyogással vállalja: Szereti az embereket.

Némán bólogatok.

Hallgatok felőle, hogy én viszont azzal a tudattal járok az emberek, magunk között, hogy részemről nincs, és soha nem is lesz más választás, mint hogy a mélyről jövő, titkos bizalmatlansággal óvatosan lavírozva megtartsam a törekeny egyensúlyt a saját fajommal szemben. Hogy minél kevesebb sértéssel és sértettséggel éljek túl. Szégyen... Végre kimosok.

Kényelmes a kínai–spanyol pár kiadó szobája. Juan, a helyi férfi spanyol gitárt, míg ázsiai párja zongorát tanít zeneiskolában. A közös nyelv a kínai, különös, idegen dallam úszik a levegőben esténként, mondataik nyomán. Fekete mandulaszemű kisfiuk másfél év körüli. Juan szerint jó az élet Spanyolországban, a munkanélküliséget, magát a lecsúszást leginkább az információ hiánya, a tájékozatlanság okozza. Csak két éjszakát maradhatok, mert több hétre előre van már náluk foglalás.

Federico ingatlanügynök Valenciában, úgy maradhatok nála ingyen még egy éjszakát a „hivatalos” időn túl, hogy átköltöztet a vendégszobából a saját szobájába. Megegyezünk, én fogadom majd az új vendéget helyette, ő pedig így akkor el tud menni hétvégére a barátnőjéhez, nincs komplikáció.

Másnap este megcsörget a kontinensre frissen érkezett amerikai vendég: Itt van a ház előtt. Leszaladok a kapuhoz. Középkorú nő áll előttem elcsigázottan, mankóval, hátizsákkal és hatalmas bőrönddel. Felmérve a helyzetet, kényszeredetten, de azért tőlem telhetően készségesen, erőlködve tuszkolom fel a szűkös folyosó fényesre kopott lépcsőjén a dögnehéz bőröndöt a másodikra. A nő a pusztá mankóval, hátizsákkal is alig bír utánam jönni.

Az ajtóban elmagyarázom, hogy csak vendég vagyok, nem tulajdonos, holnap délelőtt én elmegyek, a tulaj pedig este hazajön. Megmutatom a ven-

dégszobát, odaadom a kulcsokat, wifi-kód, megosztok veled mindent, amivel Federico megbízott.

Helena hálás mosolya kissé fájdalmas-szomorkásnak hat, markolja a mankót, alig áll a lábán. Kérdezi, hát elmondom neki, honnan jövök, és hogy utazó vagyok a „tipikus fajtából”, somolygok, mintha egyértelmű kéne legyen mindenki számára, hogy szerintem mit is jelent ez. Mesélek neki a városról, milyen izgalmas a piac, az egykori folyó völgyében kialakított park a futurisztikus negyeddel, ecsetelem – megfélelkezve fizikai korlátairól –, hogy csak tizenöt perc gyalog innen a végtelen hosszú homokos tengerpart.

Helena még soha nem utazott el otthonról egyedül, de mások társaságában se igazán, tulajdonképpen ez az első útja. Túl van egy komoly műtéten, rádöbrent, mennyire rövid az élet, látni akarja, habzsolni, élvezni azt a valamit, amire azt mondják: Világ.

Mondanám neki mint jó tanácsot, hogy legközelebb lehetőleg könnyebb és kisebb csomaggal induljon el, olcsóbb is a repjegy, és felszabadultabban jár az ember, de majd később biztos rájön magától, milyen kevés is elég az útra. Hallgatok afelől, hogy egyébként úgy jó utazni, ha az ember könnyedén veszi a sokismeretlen világot, mert ha esetleg valaki felhevült izgalomban megelégteli a nemtudást, és megkísérli átlátni a világ dolgait, abból csak zavar lehet. Akár bele is akadhat egy torz, leegyszerűsített vagy éppen túlbonyolított hitrendszerbe, egy harmóniát ígérő csillivilli ideába, és akkor aztán lóttak a könnyű, elfogadó természetű szabadságnak!

„Tipikus utazóvá” is válhat az ember, aki ugyan elfogadja a végtelen nemtudást a szabadságért cserébe, miközben csak megy és megy, keresi és keresi a világot, egy kicsit mindig zavaró számára, hogy a világ mindenhol, minden pillanatban ott van körülötte és benne, és már csak emiatt se volna mit keresni rajta, de valahogy akkor sem képes megállni. Hajtja valami előre az úton. Talán az a tudat, hogyha egyszer megállna, nem keresné tovább a világot, akkor mégis mi a fenét csinálna?

Nem akarom kiábrándítani Helenát. Elmondom, hányas busszal jut a belvárosba, és a lakás villanykapcsolóinak kissé rejtélyes elhelyezkedésére is felhívom a figyelmét.

A nagy dél-spanyol kikötőváros főterén tömeg gyülekezik. Felfegyverzett rendőrök állnak sorfalat a templom bejárata előtt teljes páncélzatban. A tér közepén, kék-sárga csempés szökőkút körül gyertyák égnek, és virágcsokrok hevernek a földön. Erős a fény, de csípős szél lebbenti a pálmák levelét, csendes a várakozás, nemsokára kezdődik a ceremónia. Most temetik

a sekrestyést, aki szerencsétlenségére egy hitében radikalizálódott, bozótvá-
gó késsel hadonászó fiatal férfi áldozata lett. A többi sérült kórházban.

A majd százharminc különböző nemzetiség által lakott, százhuszezer la-
kosú településen még sosem csúfította a békés együttélést hasonló eset. Ha
esetleg elér a hír Anyámhoz, megijed majd, miféle szörnyűségek történnek
ebben a távoli országban, és jobb lenne, biztonságosabb és megnyugtatóbb,
ha nem lennék egyedül, de legalábbis hazamennék. De persze nem mennék
haza. Mert hát úton vagyok.

Azért ha máig együtt volnánk, te meg én, és itt lennél velem a gyilkosság
helyszínén, biztos, hogy hozzád bújnék, néhány percre behunynám a szem-
mem, befognám a fülem, elernyednék, szorítanál, ez jól esne! Egy kicsit úgy
érezhetném, hogy kívül vagyok a világon.

Kerek egy éve még együtt kerestük a világot ugyanitt, a kellemesnek kép-
zelt dél-spanyol télben bolyongva. Bemenekülünk a kinti hideg elől egy bár-
ba, az egész falfelületet beborító világtérkép-poszter alatt ülünk le. Nekem
szemmagasságban Madagaszkár, neked Argentína. Az utcán csapkod a jeges
eső, tombol a szél, kint, bent közel egyforma hideg van, mediterrán a vidék,
ezért nincs fűtés a falak között; kabát, kesztyű, sapka rajtam, didergek a szé-
ken, rettentő taknyos vagyok.

Ha minden igaz, körülbelül most lehet tíz éve, hogy együtt vagyunk, de
fel sem hozom, mert mellékes.

Kérsz valami töménytet a pultnál: erősen fűszeres, sárga színű ital. Hirte-
len elszibbadok tőle, és felmelegszem, kóválygósan nézem az ujjadat, ahogy
a térképen mutogat: „El kéne jutni ide és oda is!”

Még néhány korty az ízletes növényi párlatból, és eltűnik az arányérzék,
a realitás talaja elkocsonyásodik, kábultan helyeselek minden ötletedre,
igen, meg sem állunk Polinéziáig és Madagaszkárig, és ott van az egész
amerikai kontinens a feje tetejétől a nagylábujjáig, simán végigjárjuk, majd
dolgozunk többet, vagy nyersz a lottón, vagy csak úgy natúr, pénz nélkül,
hiszen utazók vagyunk, akik akárhogy is, megoldják, hogy úton legyenek.

Eredetileg csak egy szobát béreltünk, mégis teljesen magunk vagyunk a
modern, háromszobás művészlakásban. A mennyezet spotlámpáinak fénye
visszaverődik a műmárvány kőről, csillognak a térelválasztó üvegtáblák, az
egyik üvegasztalon kövér lószobor, a másikon hosszú nyakú üvegváza, ben-
ne művirágok. A nappali terét megbontó márványoszlopok tövében méretes
kőkorsók állnak. A laptévé alatti polcokon szenvedő tekintetű bizarr kőfe-
jek, a falakon sötét tónusú, nonfiguratív festmények. A falaknak támasztva
embermagas, vastag keretre feszített vásznak: meztelen ókori harcost ábrá-

zol az egyik szemből, vállán meztelen testtel, talán elesett bajtársát cipeli a túlélő a csatamezőn; sikoltó női arc vörösen, rózsaszínűen egy másikon.

A szállás leírásában Francisco, szokatlan módon, hosszan ecseteli érdeklődési köreit: történelem, főleg a tizenkilencedik század, művészet, kultúra, sport. Heti háromszor jár konditerembe, fest, szobrászkodik és színházba jár, szakmáját tekintve dizájnér és divattervező, szeret ismerkedni olyanokkal, akik hozzá hasonlóan sokoldalúak, és szeret utazni is.

Megírom neki, hogy érdeklődő és nyitott pár vagyunk, mi is rajongunk a kultúráért, a művészetekért, többek között épp ezért utazunk.

Most hétvégén nincs itthon, de Francisco rugalmas, megkapjuk az instrukciókat, a lakáskulcs lent a kávézóban, a pultostól kérjük el.

A dizájnós művészlakás komplett akadálypálya a műkedvelő, tétova vendégeknek. A tűzhely annyira modern, hogy nem tudjuk bekapcsolni sem, fűtés nincs, légkondi van, lehet, hogy képes fűteni is, de a távirányítója sehol. A kinti pár fokhoz képest lehet idebent talán tizenkét fok, a villanykapcsolókat alig találjuk a falaknak támasztott vászonképek miatt.

Szélsébes zuhanyzás a jéghideg márvány fürdőszobában, a csillogó üvegkalitkában. A forró víz sűrű párája kavargó; folyik, csurog a tüdőmben, torokban, a fejemben felgyűlt genny az orromból, a számból, ráz a hideg. Émelygek a bárban fogyasztott tömény, fűszeres italtól, pulzálva fáj belül az arcom, homlokom, nyilall a bal oldalam a bordák alatt, bizseregni kezd a halántékom is, ami mintha kisugározna az állkapcsomba. Mintha kísérletezne a testem, mert nem tudná eldönteni, pontosan milyen tünetet produkáljon, mi a legmegfelelőbb jelzés felém, annak érdekében, hogy rákényszerítsen: azt tegyem, amire neki, a testnek a legnagyobb szüksége van éppen. Az emberi test nyugós házi macska.

De tudom. Nem kellett volna túlbonyolítania a testemnek a dolgokat a sokféle fájdalommal.

Értem: feküdnöm kell. Pihenni. Ennyi.

A kávéfőző gép lehet, hogy teát is tudna csinálni, de nem merünk hozzányúlani. Óvakodva közlekedünk, nehogy leverjünk valamit.

Zsebkendővel a spontán folyásos orrom alatt alszom el a karod, a hálózsák, a pokrócok takarásában. Hajnalban az akaratos test ismét jelez, leintem, de nem lehet, ki kell mennem a mosdóba.

Utcai fények csillogva tükröződnek a nappaliban, nem kapcsolok villanyt. Lehúszom a vécét, majd ahogy a fürdőből fagyos-libabőrösen, kapkodva rohannék vissza a szobába a vérfagyasztóan hideg nappalin át, nekiütközöm a kanapé előtt álló üvegasztal vastag szélének. Ismeretlen erejű fájdalom nyi-

lall a jobb combomba, az üvöltés hangja azonban a torkomban reked, elesek, takony és könny az államon. Mint csatamezőn a sebesült, a lábamat húzva mászom, kapaszkodom a földön a meztelen harcosok, a sikoltó nő képe előtt, a márványoszlopok, szobrok, kőkorsók erdejében.

Ráz a sírás. „Vége!” – kiabálok fuldokolva, genny íze a számban. „Eltört a lábam!” – zokogok.

Felsegítesz az ágyra, forró tenyered a sajgó combomon, vége az útnak, nyilall az irdatlan keserűség, moccanni sem bírok. A test, ez a lélektől külön utakon járó akaratos állat mintha felfogná a kínt, ami a lélekben ég, valahogy megszánja a szenvedőt: reggelre lecsillapítja a tüneteket. A combom ugyan fáj, duzzadt, de nem tört el, bicegve ugyan, de egész jól tudok járni; a genny leapadt, a hidegrázás elmúlt, most valahogy a lakás hidege is sokkal elviselhetőbb.

Az üvegasztalon álló karcsú, hosszú üvegváza sértetlenül megúsza az ütközést, a képek, szobrok, korsók is a helyükön, a világ rendje, úgy tűnik, nem bomlott meg.

„Készen állok, induljunk, jól vagyok!” – szorongatom a kezedet az utazók reggeli, napfényes optimizmusával.

Pálmafákra gondolok, hosszú, homokos tengerpartra, Polinéziára, Madagaszkárra.

Komoran pásztázod az arcomat, óvatosan kihúzod a kezéd a kezemből:

„Szerintem lázas vagy” – langyos tenyered beteríti a homlokomat.

Felöltözöl, lemész a kávézóba citromos teáért.